

РЕШЕНИЕ

№ 2683

гр. София, 21.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав,
в публично заседание на 20.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Гергана Мартинова , като разгледа дело номер **7193** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156-161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, във връзка с чл. 9б, чл. 4, ал 1 от Закона за местните данъци и такси /ЗМДТ.

Образувано е по жалба на Надежда В. Т.-А., ЕГН [ЕГН], адрес: [населено място], [улица], срещу Акт за установяване на задължение по декларация по чл. 107, ал. 3 от ДОПК № 284/ДСЦ18-ГР94-3489(13)/11.04.2019 г., издаден от Х. Д., старши инспектор в отдел „Общински приходи – С./Т.“, на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финансова и стопанска дейност“ при Столична община, потвърден от директора на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финансова и стопанска дейност“ при Столична община с решение с изх.№ СФД19-РД28-179 от 18.06.2019 г.

В жалбата се излагат доводи за неправилност и незаконосъобразност на АУЗД. Навеждат се твърдения за допуснати при издаването му грешки, пропуски и несъответствия с действителни факти. Иска се отмяна на оспорения акт.

В съдебно заседание жалбоподателката изразява искане за отмяна на акта и иска да се издаде нов правилен административен акт.

Ответникът - директор на дирекция „Общински приходи“, към направление „Финанси и стопанска дейност“ при Столична община чрез процесуалния си представител изразява становище за неоснователност на подадената жалбата. Излага довод, че по делото са събрани множество доказателства, които доказват законосъобразността на

издадения акт. Изразява искане жалбата да бъде отхвърлена, както и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Надежда В. Т.-А. е подала Декларация по чл. 14 от ЗМДТ за облагане с данък върху недвижимите имоти вх.№ 19916/17.02.2014 г. Деклариран е недвижим имот, придобит по наследство, находящ се в [населено място], [улица], който включва сграда и земя, и представлява къща на три етажа. В същата е направено отбелязване, че не е подавана декларация за този имот от съсобственик или ползвател. В таблици 3 и 4 от декларацията са описани следните обекти и идеални части от тях: S ид.ч от част от жилище, партерен етаж, с Р. 112,00 кв.м., мазе с площ 28,00 кв.м., таван с площ 29,00 кв.м.; S ид.ч от жилище, втори надпартерен етаж с Р.: 116,00 кв.м., мазе с площ 28,00 кв.м., таван с площ 29,00 кв.м; 9/20 ид.ч от жилище, първи надпартерен етаж с Р.: 116,00 кв.м., мазе с площ 56,00 кв.м., таван с площ 58,00 кв.м., заедно с 39/80 ид.ч от земя УПИ с площ 395 кв.м. Декларация вх.№ 19916/17.02.2014 г. е заведена към партида 7224Н51148.

От представената по делото преписка се установя, че производството е образувано по инициатива на органа по приходите поради неплатени публични задължения от данъчно задължено лице, като продължение на производство № ДСЦ18-ГР94-3489/7/21.03.2019 г., във връзка с Решение № СФД19-РД28-65/11.03.2019 г.

На основание чл. 107, ал.3 от ДОПК във връзка с чл. 10, ал.1 и чл. 62 от ЗМДТ с оспорения в настоящото производство АУЗД № 284/ДСЦ18-ГР94-3489(13)/11.04.2019 г., издаден от Х. Д., старши инспектор в отдел „Общински приходи – С./Т.“, е установен размерът на задълженията за данък недвижими имоти (ДНИ) и такса битови отпадъци (ТБО) на Надежда В. Т.-А. за периода 01.01.2014 г. – 31.12.2018 г., както следва: ДНИ в общ размер на 2 195,20 лв. и лихви в размер на 581,61 лв. и ТБО в размер на 1 873,30 лв. и лихви в размер на 504,25 лв. АУЗД е връчен на 19.04.2020 г. В издадения акт подробно е описан начинът на определяне на конкретния размер на дължимите ДНИ и ТБО за всяка година. Взети са предвид издадените данъчни оценки за съответните идеални части от недвижимия имот и земята, подробно е описан начинът на изчисляване на дължимия ДНИ за всяка година по отношение всяка идеална част от недвижимия имот. Подробно е описан начинът на определяне на конкретния размер на дължимите ТБО за всяка година. Цитирани са заповедите на Кмета на Столична община, според които недвижимият имот попада в границите на територията на Район „Т.“ с организирано сметосъбиране и сметоизвозване. Описани са приложените ставки, съгласно промилите, определени от Столичен общински съвет за съответните години.

В законоустановения 14 дневен срок по чл.107, ал.4 от ДОПК, Надежда В. Т.-А. е оспорила АУЗД № 284/ДСЦ18-ГР94-3489(13)/11.04.2019 г., пред директора на дирекция „Общински приходи“ при Столична община.

С Решение изх.№ СФД19-РД-28-179 от 18.06.2019 г. директора на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финансова и стопанска дейност“ при Столична община е потвърдил оспорения АУЗД.

По делото са приети доказателствата, представени с административната преписка, такива които са представени от ответника, с които се установява предоставяне на

услуги по сметосъбиране, сметоизвозване, депониране на отпадъците и поддържане чистотата на териториите по отношение на процесния имот, както и доказателства изискани в хода на съдебното производство по искане на жалбоподателката.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е процесуално допустима – подадена е надлежна страна, при наличие на правен интерес от оспорването, в законоустановения срок по чл.156, ал.5 от ДОПК, при спазване разпоредбата на чл. 156, ал.2 от ДОПК, приложима на основание чл. 144 от ДОПК, относно обжалването на АУЗД по административен ред, като абсолютна процесуална предпоставка за допустимостта на обжалването на акта по съдебен ред. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният АУЗД по чл.107, ал.3 от ДОПК № 284/ДСЦ18-ГР94-3489(13)/11.04.2019 г. е издаден от компетентен орган, с установена по делото компетентност, съгласно т.4 на Заповед № САО18-РД-09-1394/05.12.2018 г. на кмета на СО, с която са оправомощени като органи по приходите лицата, заемащи длъжността старши инспектор по приходите, каквато заема издателят на АУЗД. От представеното по делото допълнително споразумение към трудов договор е видно, че Х. Д. е старши инспектор в отдел „МДТ-Т. и С.“. В т. 5.9. от длъжностната характеристика на длъжността инспектор в отдел „Общински приходи“ към Дирекция „Общински приходи“ при СО като пряко задължение е посочено определянето на задължения по приетите данъчни декларации. Съгласно чл. 4, ал.1 от ЗМДТ, установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци се извършват от служители на общинската администрация по реда на ДОПК. Според алинея трета на същата правна норма, в производствата по чл. 4, ал.1 служителите на общинската администрация имат правата и задълженията на органи по приходите, а съгласно ал.4, служителите по ал.3 се определят със заповед на кмета на общината.

Според чл. 4, ал. 5 ЗМДТ кметът на общината упражнява правомощията на решаващ орган по чл. 152, ал. 2 от ДОПК, а ръководителят на звеното за местни приходи в съответната община - на териториален директор на Националната агенция за приходите. Във връзка с препращането в чл. 4, ал. 1 ЗМДТ към реда за установяване на задълженията за местни данъци и реда за обжалване на актовете за установяването им към този, регламентиран в ДОПК, изискването на чл. 107, ал. 4 ДОПК вр. чл. 144, ал. 1 ДОПК за задължително обжалване на акта пред ръководителя на звеното за местни приходи в общината като предпоставка за допустимост на съдебното му обжалване е спазен.

Предвид очертаната правна регламентация, съдът приема, че оспореният акт е издаден от компетентен орган и не е налице отменителното основание по чл. 146, т.1 от АПК, вр. §2 от ДР на ДОПК.

АУЗД е издаден при спазване на изискването за форма на административния акт по чл. 59, ал.2 от АПК, вр. §2 от ДР на ДОПК, като съдържа правни и фактически основания за издаването му.

При издаването на АУЗД не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са довели до нарушаване правото на защита на жалбоподателката. Същата е уведомена за започналото административно производство, като с надлежен акт - Нарещдане от 21.03.2019 г. са указани правата по чл.17 от ДОПК.

Съгласно чл. 107, ал. 3 ДОПК акт за установяване на задължение може да се издаде в няколко хипотези: 1) по искане на задълженото лице; 2) служебно - при установяване на несъответствие между декларираните данни и данните, получени от трети лица и

организации, след като е изчерпан редът по чл. 103; 3) служебно, когато не е подадена декларация или задължението не е платено в срок и не е извършена ревизия; 4) служебно - въз основа на собствени данни, данни, получени от трети лица и организации, когато по закон не е предвидено подаване на декларация и задължението не е платено и не е извършена ревизия.

В настоящия случай е налице хипотезата, при която административното производство е образувано служебно, поради наличие на неплатени в срок задължения.

Разпоредбата на чл.10, ал.1 - 4 ЗМДТ определя кои имоти се облагат с данък и кои не. Съгласно чл.10, ал.1 ЗМДТ с данък върху недвижимите имоти се облагат разположените на територията на страната сгради и поземлени имоти в строителните граници на населените места и селищните образувания, както и поземлените имоти извън тях, които според подробен устройствен план имат предназначението по чл.8, т.1 от Закона за устройство на територията и след промяна на предназначението на земята, когато това се изисква по реда на специален закон. А според чл.10, ал.3 ЗМДТ не се облагат с данък земеделските земи и горите, с изключение на застроените земи - за действително застроената площ и прилежащия ѝ терен. Според ал.4 (нова - ДВ, бр. 61 от 2013 г., в сила от 01.01.2014 г.), не се облагат с данък недвижимите имоти с данъчна оценка до 1 680 лв. включително.

На основание чл.11, ал.1 ЗМДТ данъчно задължени са собствениците на облагаеми с данък недвижими имоти. Разпоредбата на чл.28, ал.1 ЗМДТ, определя, че дължимият данък се заплаща на две равни вноски в следните срокове: до 30 юни и до 30 октомври на годината, за която е дължим, а в чл.28, ал.2 ЗМДТ е посочено, че по отношение на предплатилите до 30 април за цялата година се прави отстъпка в размер 5 на сто.

Видно от представените по делото Нотариални актове, касаещи процесните имоти, Удостоверение за наследници, издадено от Столична община, район „С.“, Декларация по чл. 14 от ЗМДТ за облагане с данък върху недвижимите имоти вх.№ 19916/17.02.2014 г., подадена от Надежда В. Т.-А. се установява, че същата е собственик на имотите, по отношение на който е издаден процесния АУЗД. Освен това в съдебно заседание, проведено на 07.10.2020 г. Надежда В. Т.-А. изрично прави изявление, че притежава имотите, описани в АУЗД, в съответните идеални части.

С оглед на това съдът приема за безспорно, че жалбоподателката в настоящето производство се явява собственик, респективно данъчно задължено лице на декларираните от нея имоти и като такъв същата следва да заплати задълженията за ДНИ.

Съгласно разпоредбата на чл.19, ал.1 ЗМДТ данъкът се определя върху данъчната оценка на недвижимите имоти по чл.10, ал.1 към 1-ви януари на годината, за която се дължи, и се съобщава на лицата до 1-ви март на същата година, а съгласно чл. 19, ал. 3 от ЗМТД при промяна на данъчната оценка на имота през годината данъкът се определя върху новата оценка от месеца, следващ месеца на промяната. В чл.20, ал.1 ЗМДТ е указано, че данъчната оценка на недвижимите имоти се определя от служител в общинската администрация, съгласно Приложение №2 на ЗМДТ в зависимост от вида на имота, местонахождението, площта, конструкцията и овехтяването и се съобщава на данъчно задължените лица.

В случая начислените суми за данък върху недвижимите имоти, съгласно чл.22 ЗМДТ и чл.15 от Наредбата за определяне на местни данъци и такси, са на база 1,875 промила върху данъчната оценка на недвижимия имот за периода 01.01.2014 г. – 31.12.2018 г.

В тази връзка и доколкото не са налице възражения относно размерът на ДНИ съдът приема, че органите по приходите от общинската администрация правилно са изчислили задълженията за ДНИ, ведно с лихвите за просрочие за съответния данъчен период.

Съгласно чл. 62 от ЗМДТ в приложимата за периода редакция таксата за битови отпадъци /ТБО/ се заплаща за услугите по събирането, извозването и обезвреждането в депа или други съоръжения на битовите отпадъци, както и за поддържането на чистотата на териториите за обществено ползване в населените места. Размерът на таксата се определя по реда на чл. 66 за всяка услуга поотделно - сметосъбиране и сметоизвозване; обезвреждане на битовите отпадъци в депа или други съоръжения; чистота на териториите за обществено ползване. Съгласно чл. 64 от ЗМДТ в приложимата редакция таксата се заплаща от лицата по чл. 11 от ЗМДТ. В чл. 66 е посочено, че таксата се определя с решение на общинския съвет – за С. Столичен общински съвет /СОС/ - въз основа на одобрена план-сметка. Документи в този смисъл са приобщени по делото за процесните години.

В тази връзка и доколкото не са налице възражения относно фактическото предоставяне на услугата съдът приема, че органите по приходите от общинската администрация правилно са изчислили задълженията за ТБО, ведно с лихвите за просрочие за съответния данъчен период.

В настоящия случай спорния АУЗД по чл.107, ал.3 от ДОПК № 284/ДСЦ18-ГР94-3489(13)/11.04.2019 г. е издаден на база заявеното от жалбоподателката с Декларация по чл. 14 от ЗМДТ за облагане с данък върху недвижимите имоти вх.№ 19916/17.02.2014 г., подадена от Надежда В. Т.-А..

Съгласно чл.14, ал.1 ЗМДТ /в относимата редакция/ собственикът или носителят на ограничено вещно право на ползване е задължен при придобиване на имот или на ограничено вещно право да подаде данъчна декларация за облагане с годишен данък върху недвижимите имоти. С тази декларация задълженото лице не определя само данъка, а декларира факти и обстоятелства, които са от значение за определяне на облагаемата основа и размера на данъка. Облагаемата основа и размера на данъка се определят от компетентният орган по приходите. Ако след придобиването на имота или на правото, настъпят промени в някое обстоятелство, което има значение за определяне на данъка, данъчно задълженото лице е длъжно да уведоми общината в указания срок - чл.14, ал.3 ЗМДТ. Следователно подаването на данъчна декларация по чл.14, ал.1 и 3 ЗМДТ е едно процесуално задължение на задълженото лице, произтичащо пряко от закона. Данъчната декларация има обвързващо за подалия я правен субект действие. Тя е частен писмен документ, подписан от лицето, сочено като неин издател, и като такъв го обвързва по отношение декларираните факти и обстоятелства, които водят до възникване на данъчно задължение. Въз основа на декларираните от жалбоподателката факти и обстоятелства законосъобразно е определен размера на данъка върху недвижими имоти и такса битови отпадъци, съобразни разпоредбите на ЗМДТ. Задължението за предоставяне на тези данни и за тяхната вярност е именно на данъчно задълженото лице.

В този смисъл наведените от жалбоподателката възражения, че в декларацията липсват данни, служебно попълнени от органите по приходите са неоснователни, доколкото липсата им не влияе върху достоверността на декларираното от нея.

В случая ДНИ и ТБО са изчислени въз основа именно на подадената декларация по чл.14 от ЗМДТ от собственика на имотите и посочения в нея вид на имотите, поради

което същите са законосъобразно определени.

По делото е приобщена молба вх. № СО-94-С-950/27.12.2013 г. от Надежда В. Т. и Свобода В. Т. до кмета на СО и началника на МДТ, район „С.-Т.“, в която същите са заявили, че през 2014 г. апартамент находящ се на втори надпартерен етаж /трети/ на [улица], няма да се използва, тъй като по отношение на същия е предявен иск по чл. 108 на ЗС, поради което ТБО не е дължима. Жалбоподателката възразява срещу обстоятелство, че същата не е взета предвид при определяне на задълженията и за ТБО за 2014 г.

В случая молба вх. № СО-94-С-950/27.12.2013 г. не може да се приеме за декларация по чл. 71, т. 1 от ЗМДТ за освобождаване от такса за сметосъбиране и сметоизвозване, тъй като същата не е по образец и в нея не се съдържа партиден номер и ЕГН на подател, за да може да се направи индивидуализация на имота, за който се иска освобождаване от ТБО.

Във връзка с множеството възражения на жалбоподателката и искането на информация относно партидите, които са открити за недвижим имот на адрес [населено място], [улица], следва да се посочи, че същите са в резултат на подадените от лицата по чл. 11, ал. 1 декларации по реда на чл. 14 ЗМДТ. Както вече беше подчертано задълженията за местни данъци и такси се определят именно на база декларираното от задължените лица, като за приходните органи не е налице задължение да изследват собствеността на декларираните имоти.

На следващо място с оглед възраженията на жалбоподателката, съдът приема становището на ответника, че в АУЗД е допусната явна фактическа грешка, тъй като на едно място в обстоятелствената част на акта, касаеща задълженията за ТБО е посочено име, което е различно от това на жалбоподателката. В случая видно от титулната страница на акта и диспозитивната му част относно ТБО е, че фигурира името на титуляра на задължението - Надежда В. Т.-А.. Освен това от всички документи, които са неразделна част от преписката и които са изброени в акта се установява, че собственик на описаните в него имоти е именно Надежда В. Т.-А.. С оглед на това изложеното съмнение на жалбоподателката, че тази грешка може да се използва в нейна вреда с цел оспорване собствеността на имота е неоснователно.

Неоснователни са и възраженията, че за имотите е открита нова партида. Видно от представената по делото декларация по 14 от ЗМДТ на Свобода В. Т. /сестра на жалбоподателката/ от 19.05.1998 г. за същите имоти /за съответната и.ч./ е, че в тях е посочен партиден номер 7224Н51148, който е идентичен с този посочен в процесния АУЗД. По делото са представени приходни квитанции, от които се установява плащане на ДНИ и ТБО за имот находящ се на [улица], внесени от Надежда В. Т. през м. 07.2011 г. В същите е посочен партиден номер 6505206652001, но доколкото той представлява ЕГН на Свобода В. Т. /без последните три цифри/ и касае процесните имоти съдът приема, че в случая не е налице различен партиден номер, а индивидуализация по ЕГН на лицето, подало съответната декларация по 14 от ЗМДТ на база, на която са определени задълженията за ДНИ и ТБО. Фактът, че партидата за процесните имоти не е нова се потвърждава и от издадения на жалбоподателката Акт за установяване на задължение по чл. 107, ал. 3 ДОПК № 39/24.02.2014 г., в който като номер на партидата е посочен именно

7224Н51148. Същото обстоятелство се установява и от представената по делото Справка за задължения за минали години с изх. № [ЕГН]/19.08.2013 г., издадена от дирекция „Приходи и администриране на местни данъци и такси“, отдел „Местни данъци и такси С.Т.“, в която също е посочена партида 7224Н51148.

Предвид гореизложеното, обжалваният акт за установяване на задължение по декларация е законосъобразен, като издаден в съответствие с административнопроизводствените правила и материалния закон. Жалбата като неоснователна следва да се отхвърли.

С оглед изхода на спора и предвид направеното от процесуалния представител на ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 161, ал. от ДОПК, вр. чл. 4 от ЗМДТ следва да се присъди сума в размер на 514,79 лева, съобразно чл. 8, ал.1, т. 2 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Предвид изложеното и на основание чл. 160, ал. 1 и чл. 161 от ДОПК, Административен съд София-град, Трето отделение, 16 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Надежда В. Т.-А., ЕГН [ЕГН], срещу Акт за установяване на задължение по декларация по чл. 107, ал. 3 от ДОПК № 284/ДСЦ18-ГР94-3489(13)/11.04.2019 г., издаден от Х. Д., старши инспектор в отдел „Общински приходи – С.Т.“, на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финансова и стопанска дейност“ при Столична община, потвърден от директора на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финансова и стопанска дейност“ при Столична община с решение с изх.№ СФД19-РД-28-179 от 18.06.2019 г.

ОСЪЖДА Надежда В. Т.-А., ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична община сумата от 514,79 /петстотин и четиринадесет лева и седемдесет и девет стотинки/лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: